

พระราชสุทธินิยมมงคล (หลวงพ่อจรัญ) ที่ข้าพเจ้ารู้จัก

นายชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์

R15003

ข้าพเจ้านายชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์ เกิดที่อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๘ ขณะนั้นยังไม่มีอำเภอค่ายบางระจันแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ข้าพเจ้าหยุดเรียน ต่อมาได้พบกับโรงเรียนเทศบาลเมือง (โรงเรียนวัดโพธิ์แก้วพคุณ) สอบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ได้คะแนน ๘๔% หลังจากครอบครัวข้าพเจ้าย้ายมาอยู่ที่ตลาดจังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าจำได้ว่าระหว่างอยู่ที่ร้านค้าของข้าพเจ้า หลวงพ่อจรัญได้เดินผ่านหน้าร้านของข้าพเจ้า และมักจะยิ้มให้ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนในท้องถิ่นและแสดงความรู้จักและคุ้นเคยกัน หลังจากนั้น ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ข้าพเจ้าได้เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อมาศึกษาเพิ่มเติมในชั้น ม.๑ - ๓ และสอบผ่านชั้น ม.๓ ได้ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ข้าพเจ้าได้ศึกษาต่อชั้น ม.๔ - ๖ และสามารถสอบผ่านชั้น ม.๖ ได้ และในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ข้าพเจ้าได้ศึกษาต่อชั้น ม.๗ - ๘ ซึ่งเป็นหลักสูตรเดียวกันกับนักเรียนที่เรียนประจำ ปรากฏว่าสอบได้ชั้น ม.๘ แผนกวิทยาศาสตร์ และได้คะแนนเยี่ยมในวิชาคณิตศาสตร์ คือ ได้ ๗๗% หลังจากนั้นได้เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะนิติศาสตร์และคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ใช้เวลาเรียน ๔ ปี ข้าพเจ้าสำเร็จปริญญานิติศาสตร์บัณฑิต และปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต และต่อจากนั้นอีกหนึ่งปี ข้าพเจ้าสามารถสอบไล่ได้เนติบัณฑิตของสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา พอดีกับกรมอัยการเปิดรับสมัครอัยการ ข้าพเจ้าสามารถสอบเข้าเป็นอัยการได้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓

ข้าพเจ้าได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งในจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอ่างทอง และจังหวัดนครสวรรค์ และย้ายเข้าสู่กรมอัยการ ขณะประจำอยู่ที่จังหวัดอ่างทองนั้น

ข้าพเจ้าจำได้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ - ๒๕๐๙ ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งข้าพเจ้ามีความเคารพนับถือตลอดมา จำได้ว่าครั้งหนึ่งหลวงพ่ोजรัญได้มอบพระเครื่องตามที่ข้าพเจ้าได้ขอหนึ่งองค์ ข้าพเจ้าได้ดูแล้วรู้สึกว่าเป็นใหม่ ในขณะที่นั้นจากจังหวัดอ่างทองมาจังหวัดสิงห์บุรีต้องเดินทางโดยรถจักรยานยนต์ ผ่านคันคลองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งยังไม่ได้ลาดยาง คงมีเฉพาะดินลูกรัง และฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ยังไม่มีถนนสายเอเชีย ข้าพเจ้าคิดในใจว่าหลวงพ่ोजรัญให้พระใหม่ ทำไมจึงไม่ให้พระเก่า ทันใดนั้นรถจักรยานยนต์ที่ข้าพเจ้าได้ขี่มาเสียหลักพุ่งตกลงไปชนกอมะขามเทศ ส่วนข้าพเจ้าได้ร่วงลงจากรถในท่ากระโดดกบ ทำให้ปากไปกระแทกกับดินลูกรังถึงกับเลือดไหล เมื่อหันไปดูทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ได้เห็นวัดอัมพวันอยู่ฝั่งตรงข้ามพอดี ซึ่งเป็นวัดที่หลวงพ่ोजรัญเป็นเจ้าของอาวาสอยู่ ข้าพเจ้าจึงรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าหลวงพ่ोजรัญนี่ “เฮี้ยน” นาดู

ระหว่างที่ข้าพเจ้ารับราชการอยู่ที่กรมอัยการ หลังจากข้าพเจ้าย้ายจากอัยการจังหวัดประจำศาลแขวงนครสวรรค์ เข้าไปเป็นอัยการประจำกองที่ปรึกษาแล้ว ได้ผ่านตำแหน่งที่สำคัญ ๆ กล่าวคือ เลขานุการ ก.อ. อัยการพิเศษฝ่ายอุทธรณ์, อัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่ง, อัยการพิเศษฝ่ายคดีธนบุรี, และรองอัยการสูงสุด เมื่อเปลี่ยนเป็นสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยถูกย้ายไปประจำในส่วนภูมิภาคอีก

เมื่อรับราชการอยู่ที่ส่วนกลางดังกล่าวแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้ทำงานจนสุดความสามารถ แม้เย็นย่ำค่ำมืดก็พยายามทำงานให้ดีที่สุดอยู่ ณ ที่ทำงานกรมอัยการจนเวลา ๓-๔ ทุ่มแทบทุกวัน แต่กลับเจอปัญหาที่เพื่อนร่วมงานก่อขึ้น ข้าพเจ้าจึงไปหารือกับหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่ोजรัญแนะนำว่า “แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร” มิให้โต้ตอบแต่ประการใด และหลวงพ่ोजรัญได้บอกกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้มีอำนาจประมาณ ๒ คน ที่พยายามจะแซงขึ้นหน้าข้าพเจ้า แต่ไม่ควรจะกล่าวถึง ณ ที่นี้ เพราะว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลทั้งสองเป็นความจริงตามที่หลวงพ่ोजรัญพูดทุกประการ ท่านให้ข้าพเจ้ายึดถือปฏิบัติให้แก่ทางราชการอย่างถูกต้องเป็นธรรมดาตลอดมา ข้าพเจ้าจึงหาทางแก้ปัญหาโดยขออนุญาตปลงหลวงพ่ोजรัญไปนั่ง

วิปัสสนาประมาณ ๕-๖ ครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่นั่งวิปัสสนาอยู่ ห่างจากกุฏิท่าน ประมาณ ๒ เส้น หลวงพ่อได้พูดผ่านทางเครื่องขยายเสียง เรียกเจ้าหน้าที่ธนาคาร ทหารไทยให้ไปพบหลวงพ่อกฎิโดยด่วน มิฉะนั้นจะเกิดความเสียหายขึ้น ข้าพเจ้าก็ คิดอยู่ในใจว่า เรากำลังนั่งอยู่ สมาธิไม่เสียหมดหรือ ทำไมหลวงพ่อก็ไม่เห็นถามเราบ้าง เลย เรายศอะไร คนที่ดูแลเราเป็นใคร อาหารการกินเป็นอย่างไร เสร็จแล้วเลยคิดไปว่า เรื่องของพระเราไม่ควรคิดว่าจะต้องกว่า จึงทำใจให้หนึ่งให้เข้าสู่ภวังค์ ขณะนั้นกอง เพลได้ตีเสียงดังขึ้น ข้าพเจ้าจึงลืมตาขึ้นเพื่อไปทานอาหารกลางวัน ระหว่างที่ถือจาน ข้าวได้มีลูกศิษย์วัดเข้ามากระซิบบอกว่าหลวงพ่อก็ให้ไปพบ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปพบหลวง พ่อกฎิ หลวงพ่อก็ได้สอบถามตามที่ข้าพเจ้าคิดว่าทำไมไม่ถามข้าพเจ้าบ้างดังกล่าว แล้วทุกประการ จึงน่าจะเชื่อว่าหลวงพ่อน่าจะรู้ว่าลูกศิษย์คนไหนคิดอย่างไรโดยตลอด เพราะทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามานั่งวิปัสสนา หลวงพ่อก็ไม่เคยเรียกข้าพเจ้าไปพบแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าทราบจากเพื่อนที่เข้าวิปัสสนาด้วยกันว่า ผู้นั่งขาวห่มขาว ห้ามไปที่กุฏิหลวงพ่อดีใจ เว้นแต่หลวงพ่อก็จะเรียกให้ไปพบเอง

ในการนั่งวิปัสสนานั้น ข้าพเจ้าจะเอาดินสอดพร้อมกระดาษไว้ใกล้ ๆ ตัว บางครั้งข้าพเจ้ามีปัญหาอยู่ เมื่อคิดออกก็รีบจดไว้ บางครั้งคิดและจดไว้ได้ถึง ๑๑ ข้อ

ข้าพเจ้าได้มั่งกร ๒ หัว ซึ่งเป็นโลหะหนักมากจากญาติที่จังหวัดอุบลราชธานี นำมาให้ ปรึกษากับผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือแล้ว เห็นควรมอบให้หลวงพ่อดีใจ จึงนำ ถวาย ปัจจุบันยังคงประดิษฐานอยู่ที่ห้องรับแขก หลวงพ่อก็ได้เขียนเรื่องดังกล่าวไว้ใน กฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ พระภาวนาวิสุทธิคุณ เล่ม ๖ หน้า ๘ ถึง ๙

สำหรับภรรยาของข้าพเจ้าคือ แพทย์หญิงจิรพร เกตุปริชาสวัสดิ์ ครั้งหนึ่ง เดินทางมาวัดอัมพวัน มีเพื่อนนั่งมาในรถด้วย เพื่อนได้ถามว่า “อยากกรวยไหม ถ้าอยากกรวยให้ทองคำถ่านนี้ โดยตั้งนโม ๓ จบ แล้วทองคำถ่านไปมารวม ๓ จบ ครั้นรุ่งขึ้น จึงให้ใส่บาตรพระสงฆ์ รวม ๙ รูป ก็จะสมความปรารถนา” เมื่อมาถึงที่วัดแล้ว หลวง พ่อดีใจจากกุฏิแล้วพูดว่า คนจะร่ำรวยจะต้องทำมาหากิน มัวไปท่องแต่คาถามันไม่ทำ ให้รวยได้หรอก เพื่อนภรรยาของข้าพเจ้าได้คุยเรื่องทองคำถ่านดังกล่าวแล้ว ขณะอยู่ใน

รถยนต์ซึ่งติดเครื่องปรับอากาศระหว่างที่เดินทางเข้าวัด หลวงพ่อยอมไม่รู้ข้อความที่ได้พูดกันในรถ หนึ่งขณะนี้ภรรยาของข้าพเจ้าได้สายสะพายสายที่ ๓ และได้ย้ายไปดำรงตำแหน่ง ๑๐ วช. กรมการแพทย์ และภรรยาของข้าพเจ้ามีเวลารับราชการอีก ๖ ปีเศษ จึงจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ แพทย์หญิงจิรพร ภรรยาข้าพเจ้าเชื่อในคำแนะนำของหลวงพ่อ ขณะฟังจะจดและนำไปปฏิบัติเสมอมา ทุกเช้าจะท่องพุทธานุคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ อิติปิโส กับ พาหุงมหากา พร้อมกับเดินจงกรมและนั่งสมาธิด้วย

เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าได้เกษียณอายุราชการจากสำนักอัยการสูงสุดแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มาทำงานอยู่ที่เนติบัณฑิตยสภา ในตำแหน่งผู้ช่วยเลขาธิการเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งเป็นพนักงานประจำที่มีตำแหน่งระดับสูงสุดของพนักงานของเนติบัณฑิตยสภา เป็นคนแรก สามารถอยู่ได้ถึงระดับ ๑๑ และอยู่ได้ถึงอายุ ๗๐ ปีบริบูรณ์จึงพ้นจากตำแหน่ง ในการสร้างเนติบัณฑิตยสภาที่แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้กำหนดรูปแบบสร้างห้องพระขึ้นในอาคารชั้น ๒ และได้นิมนต์หลวงพ่อจรัญมาทำพิธีในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายนของทุก ๆ ปี ซึ่งเป็นวันคล้ายวันสวรรคต ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ เหตุที่นิมนต์หลวงพ่อจรัญ เนื่องจากเป็นที่เคารพศรัทธาของพนักงานเนติบัณฑิตยสภา หลวงพ่อจรัญเป็นเจ้าของวัดอัมพวัน ซึ่งปัจจุบันได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ได้รับปริญญาและรางวัลเกียรติคุณมากมายดังนี้

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาปรัชญาและศาสนา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ใบประกาศเกียรติคุณและโล่เกียรติยศผู้มีผลงานดีเด่นด้านสิ่งแวดล้อม จากกรมส่งเสริมคุณภาพและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ไล่เกียรติคุณนักสังคมนาถหัตถ์ดีเด่น

เสาเสมาธรรมจักรพระราชทาน จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในด้านส่งเสริมชักชวนประชาชนมาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง

เข้มเกียรติคุณนักพัฒนาดีเด่นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง จากพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อดีตนายกรัฐมนตรี

ประกาศเกียรติคุณพระราชทานในฐานะส่งเสริมวัฒนธรรมดีเด่น จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นอกจากนี้หลวงพ่ोजรัญยังได้ตอบปัญหาแก่ชาวตะวันตก เช่น ศ.ดร.เจอร์รัลด์ แมกเคนนี หัวหน้าภาควิชาศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยไรซ์ ประเทศสหรัฐอเมริกา, ศ.ดร.เจม สจ๊วตท์ ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตวิทยา, ศ.ดร.ไวโอเล็ต ลินเบค ชาวอเมริกัน ผู้เชี่ยวชาญสาขาปรัชญาและศาสนา ฯลฯ

ข้าพเจ้าได้จัดสร้างพระบรมรูปรัชกาลที่ ๖ ประทับยืน ทรงครุฑเนติบัณฑิต ขนาด ๙ นิ้ว และ ๑๘ นิ้ว และได้สร้างเหรียญพระบรมรูปรัชกาลที่ ๙ ทำด้วยทองคำ ๙๐% ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓.๕ ซม. น้ำหนัก ๕๐ กรัม และขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒.๖ ซม. น้ำหนัก ๑๕ กรัม เงิน, คิวโปรนิกเกิล ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ ซม. และทองแดง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ ซม. และ ๗ ซม. ได้นิมนต์หลวงพ่ोजรัญทำพิธีพุทธาภิเษกที่เนติบัณฑิตยสภาและได้ทำที่วัดอัมพวันอีกหลายครั้ง เฉพาะเหรียญทองคำหักต้นทุนแล้วออกจำหน่ายได้ ๖ ล้านบาท ยังเหลือเป็นกำไรทั้งสิ้นอีกประมาณ ๙ ล้านบาท เงินที่เหลือได้นำไปสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ รัชกาลที่ ๖ ขนาด ๒ เท่าครึ่งของพระองค์จริง ในลักษณะประทับยืนทรงครุฑเนติบัณฑิต ประดิษฐานอยู่หน้าอาคารเนติบัณฑิตยสภาเรียบร้อยแล้ว

เย็นวันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าขับรถไปโรงแรมดุสิตธานี เป็นงานแต่งงานของลูกเพื่อน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการขับรถไปไม่ตรงทาง คงจะมีอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จึงตกลงใจไม่ไปงาน พยายามที่จะขับรถกลับบ้าน พอถึงสี่แยกมักกะสัน ก็มีคนขับรถคันหนึ่งบังคับให้ข้าพเจ้าจอดรถ โดยอ้างว่า ข้าพเจ้าขับรถชนรถของเขา เมื่อข้าพเจ้าจอดรถข้างทาง

และบอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้ขับรถชนของเขาแต่อย่างใด คนนั้นบอกตำรวจที่มาอยู่ข้างรถของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่สบาย ให้โทรศัพท์บอกทางบ้านด่วน ตำรวจจึงโทรศัพท์บอกไปที่บ้าน ภรรยาข้าพเจ้าไปที่รถและได้นำตัวข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลพญาไท ๑ เมื่อเวลาประมาณ ๒ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ค่อย ๆ หมดความรู้สึกไป ภรรยาของข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปยังหลวงพ่อบุญเพื่อปรึกษาว่าควรจะทำอย่างไร หลวงพ่อบอกว่าแล้วแต่แพทย์ แพทย์บอกอย่างไรให้ทำตามที่แพทย์สั่ง ภรรยาของข้าพเจ้าได้บอกว่า ข้าพเจ้าพูดมาหลายปีแล้วว่า ห้ามผ่าตัดเป็นอันขาด แม้จะถึงแก่ความตายก็ยอม หลวงพ่อบอกว่า คีรีนี้จะนั่งเพ่งส่งพลังจิตมาช่วย ถ้าเลือดในสมองออกก็ขอให้หยุดก็แล้วกัน เหตุการณ์ผ่านไปจนวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าเลือดในสมองที่ไหลได้หยุดไหล จึงไม่ต้องทำการผ่าตัด ภรรยาข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปหาหลวงพ่อบุญตอนเช้า ผู้รับสายตอบว่า เมื่อคีรีหลวงพ่อนั่งแผ่เมตตาให้อัยการชัชวาลณ์ตลอดทั้งคืน ขณะนั้นนอนหลับยังไม่ตื่น ภรรยาข้าพเจ้ากล่าวว่า หลวงพ่อบุญมีพระคุณต่อครอบครัวมากมาหาที่เปรียบมิได้ เหตุเกิดครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ขับรถชนเสาไฟฟ้าจนหน้ารถยนต์ต้องเสียค่าซ่อม ๔ หมื่นบาทเศษ หากไม่ได้หลวงพ่อบุญช่วยบอกเหตุตั้งจิตระวัง ครอบครัวของข้าพเจ้าก็คงแปรเปลี่ยนเป็นอีกรูปหนึ่งไม่เหมือนดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

จากอุบัติเหตุที่เกิดกับข้าพเจ้ามาเป็นเวลา ๒ ปีเศษ จึงทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าอดีตอัยการสูงสุดผู้หนึ่งถูกอดีตพนักงานอัยการ ตำแหน่งอธิบดีฟ้องเป็นคดีอาญา โดยผู้ไปเบิกความเป็นพยานใจทักลั่นแต่เป็นอัยการชั้นผู้ใหญ่ของสำนักอัยการสูงสุด ไม่มีใครบอกเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจึงไม่รู้เรื่องดังกล่าวมาตั้งแต่ต้น ครั้นต่อมาในช่วงเช้าของวันหนึ่ง ได้มีพนักงานเนติบัณฑิตยสภาผู้หนึ่งนำหนังสือพิมพ์ซึ่งลงข่าวเกี่ยวกับอดีตอัยการสูงสุดมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าจึงเพิ่งทราบ ณ บัดนั้นเองว่า อัยการสูงสุดผู้หนึ่งได้ถูกศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำคุก ๖ ปี ปรับ ๖๐,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ในข้อหากลั่นแกล้งพนักงานอัยการผู้หนึ่ง

จากเรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของหลวงพ่ोजรัญที่ว่า อย่าไปถือโทษโกรธ
เคืองเขาเลย ปล่อยให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ซึ่งเขาจะต้องรับอย่างไม่มีทาง
หลีกเลี่ยงได้ จะทำให้จิตใจเราเศร้าหมองเสียเปล่า ๆ เราควรเดินจงกรม นั่งสมาธิ แผ่
เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เขามาก ๆ จึงเป็นมูลเหตุสำคัญให้ข้าพเจ้านั่งสมาธิตาม
คำแนะนำของหลวงพ่ोजรัญ เพื่อแผ่เมตตาให้แก่อดีตเพื่อนร่วมงาน ข้าพเจ้าได้ถือ
ปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่ोजรัญด้วยดีตลอดมา

นายชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์ ผู้เขียน

นิติศาสตร์บัณฑิต สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต, เนติบัณฑิต